

Čís. 316 dis.

Písemný rekurs, podaný podle bodu 5 článku IV uvozovacího zákona k civilnímu řádu soudnímu, musí býti podepsán advokátem (§ 520 c. ř. s.); v podpisu takového rekursu advokátem nelze proto spatřovati kárný čin.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1937, Ds I 22/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu disciplinární rady pro advokáty a kandidáty advokacie, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, zrušil napadený kárný nálezh ve výroku o vině jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících a zprostil obviněného obvinění z kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že dobrovolně a aniž měl k tomu zvláštní důvody, podepsal rekurs, sepsaný osobou odsouzenou pro pokoutnictví, v němž tato se snažila odůvodniti své oprávnění k pozastavené činnosti, a že tím vzbudil dojem zejména v kruzích advokátních, že podporuje pokoutnictví osoby pro tento čin odsouzené.

Důvody:

Ze spisů okresního soudu vychází najevo, že písemný rekurs, který podal N. do rozhodnutí okresního soudu ze dne 14. srpna 1935, jímž byl uznán vinným pokoutnictvím podle § 1, písm. b) nařízení ministerstva spravedlnosti z 8. června 1857, čís. 114 ř. z., byl N-ovi usnesením okresního soudu ze dne 28. srpna 1935, doručeným mu dne 29. srpna 1935, vrácen s tím, aby jej do pěti dnů ode dne doručení usnesení opatřil podpisem advokáta s tím, že, nevyhoví-li tomuto příkazu, bude jeho rekurs jako nepřipustný odmítnut. Sama kárná rada vychází z předpokladu, jenž je ve shodě s plnou mocí připojenou obviněným advokátem ke zmíněnému rekursu a datovanou dnem 3. září 1935, že se N. obrátil v poslední den na obviněného se žádostí, aby mu podepsal ve smyslu uvedeného příkazu okresního soudu z 28. srpna 1935 jím (N-em) sepsaný rekurs do odsuzujícího nálezu pro pokoutnictví.

Kárný soud odvolací je toho právního názoru, že v tom, že obviněný vyhověl N-ovi a rekurs podepsal, nelze spatřovati skutkovou podstatu inkriminovaného kárného přečinu. Článkem IV. uvozovacího zákona k civilnímu řádu soudnímu byly zachovány v platnosti předpisy §§ 1, 2, 3 a 5 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 8. června 1857, č. 114 ř. z. o nakládání s pokoutníky. Podle druhé věty bodu 5 uvedeného článku přísluší tomu, kdo byl pro pokoutnictví potrestán, proti příslušnému soudnímu rozhodnutí rekurs podle §§ 514 až 528 c. ř. s. Platí tu tedy i předpis druhé věty prvního odstavce § 520 c. ř. s., podle něhož písemné rekursy musí býti opatřeny podpisem advokátovým

(srov. Neumann: »Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen«, první díl, stránka 304 vydání z roku 1908). K opatření podpisu advokátova byl také písemný rekurs N-ovi vrácen zmíněným usnesením soudu. Jestliže tedy obviněný žádosti N. vyhověl a jeho písemný rekurs podepsal, splnil jen to, co citovaný zákonný předpis nařizuje o formálnostech písemného rekursu do rozhodnutí, jímž někdo byl odsouzen pro pokoutnictví, a ne-naplňuje proto jeho jednání skutkovou podstatu zažalovaného přečinu, a to tím méně, když šlo o poslední den, kdy podání N-ovo, opatřené podpisem advokátovým, mělo dojít na soud, nemělo-li býti pro ne-splnění soudního příkazu odmítnuto.

Čís. 317 dis.

Přečin zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského, kladl-li příslušník stavu toho odpor formálně oprávněnému úkonu úřední osoby. Na materiální správnosti úkonu při tom nesejde.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1937, Ds II 24/36.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y :

Odvolání vytýká napadenému nálezu neprávem nesprávné posouzení po stránce skutkové i právní.

Odvolání nelze přisvědčiti, pokud dovozuje, jako by s hlediska kárného byl bezvadný postup advokáta, jenž v exekčním řízení proti němu vedeném neuposlechl nezákonné výzvy výkonného orgánu. Odvolání je najmě na scestí, pokud se tu opírá o judikaturu nejvyššího soudu ve věcech trestních, neboť zrušovací soud hájí právě ve své judikatuře k ustanovením §§ 68, 81, 312 tr. z. důsledně stanovisko, že jen formální oprávnění k úřednímu jednání je to, co propůjčuje úředním orgánům ochranu podle uvedených předpisů, aniž při tom záleží na materiální správnosti konkrétního úředního či služebního výkonu. Budiž obzvláště poukázáno k rozhodnutí soudu zrušovacího č. 4432 Sb. n. s., kde se praví, že úkon veřejného činitele pozbývá povahy výkonu úřadu (služby) jen, nespadá-li tento úkon vůbec podle povšechné své povahy do jeho působnosti, v okruh jeho oprávnění a povinností, takže s hlediska zvláštní ochrany úředních osob poskytnuté zmíněnými ustanoveními stačí, že veřejný činitel byl formálně k dotčenému úkonu oprávněn, třebaže tu nebyly jeho věcné předpoklady.